

Aokigaharas mörka hemlighet

Jag var från början en vanlig medelålders man som jobbade framförallt med unga nyblivna studenter men även äldre som sökte efter kunskap till att utvecklas och påbörja något nytt. Vad det var för tankar som fick mig att ge mig ut på äventyret som förstörde mitt liv och mina reskamraters som även inte bara miste sin passion för resor och friluftsliv utan även deras existens på denna jord, vet jag inte. Jag var trött på vardagen, jag var trött på att höra mina studenter som berättade historier om deras fantastiska resor runt världens alla hörn innan de valde att fortsätta studierna för att tillslut påbörja det normala Svenssonlivet. Jag var framförallt geografi- och historielärare så resor borde vara något jag skulle vara bra på men sanningen var den att jag var en bra läsare som levde mig in i andra människors äventyr och upptäckter. Mitt livs äventyr hade främst handlat om att vara en bra student med bra betyg och snabbt plugga vidare till det jag ville göra men sanningen var att jag var en äventyrare som levde på andras äventyr. Jag vill ha mitt egna, kanske skriva en bok men som sagt det blev inte den bok jag hade velat skriva om...

Jag hade många resestudenter men framförallt var det Abbe 23 år, Caspian 19, Clinton 20 samt Juliette 21 år. De hade många gånger erbjudit mig en biljett på deras resor men varje gång hade jag tackat nej då allihopa var intresserade av arkeologi och var nyblivna tvåor i mina båda klasser. Då deras resor innehöll att studera och forska var en av lärarna alltid tvungen att följa med för att dem skulle få de privilegierna som de behövde för att kunna utföra deras mål. Förra året hade de tagit religionsläraren till Madagaskar men denna gång kände jag att det var min tur att skriva mitt egna äventyr.

För att kunna studera och lära oss om världens mysterier och vad för krafter som världen besitter så blev årets resmål Aokigahara, självmordsskogen i Japan. Att denna skog besatt makter som ingen mänsklig person skulle kunna föreställa sig hade jag inget intresse eller tro på då jag hade min tro i forskning och naturliga förklaringar. Men en bra bok om denna skog skulle nog inte bli svår att få den innehöll nog svar och hemligheter som jag skulle kunna skriva på och troligen få ut en ganska bra text ifrån.

Vi hamnade i en liten by precis utanför själva skogen men vårt välkomnande dit kunde ha börjat bättre. Colin försökte på sitt japanska språk som inte slutade så lyckat men de hade tydligen varit med om värre fick vi veta senare. Jag, Juliette och Abbe råkade komma försent till runturen då vi gick vilse påväg till samlingspunkten från våra rum i det vandrarhem vi skulle stanna i, men det värsta av allt var nog blickarna. Allas blickar och varsamhet kring oss som om vi var endel av skogens makter som hade kommit lös och som nu smög sig runt byn. Guiden Shinzo som hade jobbat på detta vandrarhem i 20 år och även jobbat en gång i tiden kring skogens kanter varnade oss. Han berättade om alla de sagor om att man tappar sig själv där inne, att en del av det som var du försvinner och den delen av dig själv kommer upp som något annat. Något som ingen kunde förklara förutom du själv om du inte tog dig vaksamt fram kring skogens stigar. Vi tackade för varningen men vi var fast beslutna kring våra teorier och vetenskapliga förklaringar till skogen och dess hemliga stigar.

Efter att ha ätit och lagt sig ner i sängen kände jag att något inte var rätt, att det var något med Shinzos berättande som fick håret att resa sig på kroppen. Kanske var det hans varning eller hans sätt att berätta om

skogens hemligheter och vad som egentligen hände innanför dennes gränser. Men att somna var inte något som var ett problem efter en lång flygtur och en tuff väg med bil.

Alla var redan redo efter frukost med packade väskor och klädda efter väderförhållandet som idag bestod av främst sol med en del molnighet. Första biten nedför fick vi skjuts men längre än till skogens kant åkte ingen så med ett hejdå och ett varnande om att inte lämna stigens spår gick vi med våran packning ut i skogen med sina egna krafter och uppenbarelser.

Timme efter timme gick förbi, packningen blev tyngre och våra kroppar tröttare men vackert var det. Det var fåglar som sjöng, solens strålar som sken igenom trädens grenar och blad. Krafter, nja det hade vi redan tagit bort från listan av vad denna skog innehöll tills Clintons skrik var det enda som ekade i skogen. Med bultande hjärta så berättade han snabbt och andfått hur han hade sett sig själv. Han hade sett sig själv gå längst med trädet men det var ändå inte han för hans ögon, mun och öron fanns inte där. Bara svarta hål som maskar ringlade sig i. Juliette som hade hajkat från tidig ålder sa att han bara hade drabbats av vätskebrist och allt som behövdes var lite vatten och vätskeersättning. Caspian som var lite mer övernaturlig än oss andra såg lika rädd och skakig ut som Clinton men ville inte riktigt erkänna det utan nickade bara på huvudet och tog fram lite vätskeersättning ur sin ryggsäck.

Vandringen fortsatte utan några fler påträffande av oss själv men när kvällen började komma fram så reste vi våra tält och gjorde i ordning en brasa för att förbereda middag bestående av korv och hamburgare. Vi skulle fortsätta våran färd tidigt imorgon bitti för att ta oss till en bäck innan natten för att sen kunna ta oss till skogens utkant dagen efter det.

Jag vaknade på morgonen med en orolig och stressig stämning utanför när jag fick reda på att Clinton saknades. Hans grejer fanns kvar men Clinton själv fanns inte att synas till. Vi väntade på att han skulle dyka upp men ingen Clinton kom fram ur något buskage så vi packade ihop och började letandet men fortfarande i samma riktning som vi skulle då han visste vart vi skulle. Han var en bra grabb med väldigt bra lokalsinne och var en höjdare på geografi. Men inget tecken efter Clinton fanns att finnas tills vi kom till bäcken någon timme efter den tid som egentligen var satt. Juliette var den som skrek först och därefter Caspian innan man kunde höra Abbe skrika Clintons namn som ekade i hela skogen. Allt tystande och det enda som hördes var gråt och bäckens brus medan man såg Clintons livlösa kropp ligga längst bäckens kant med bara hål till ögon, mun och öron. Täckning fanns inte såhär långt in och telefoner fanns bara uppsatta i början av skogskanterna så vi valde att fortsätta vandringen för att komma ut.

Att gå dagtid var inget som att gå under nattetid. Alla ljud, skuggor och mörker som föll över oss och tillslut hördes Abbe skrika genom nattens mörker skrikandes och gråtandes sa han sitt möte med sin dubbelgångare i trasiga kläder, smutsig utan varken armar eller ansikte. Men i allt gråt och skrikande tystnade han och sa "han sa mitt namn, han sa mitt NAMN!". Vätskebrist var inget vi kunde förklara med denna gång utan vandringen fick fortsätta framåt med att vi gick i en stor klunga. Men med att timmarna gick orkade vi inte längre gå utan att våra ögonlock tungt föll över våra trötta ögon. Vi reste två tält där jag och Abbe sov i ett och ett där Juliette och Caspian sov. Men vi vaknade ytterligare en morgon av att en av oss saknades, Abbe. Vi packade vår utrustning skärade av skräck men försatte till nästa lägerplats då tiden hade gått alldeles för sakta jämförelse med vad planen var från början. Längst vägen hittade vi två armar som tillhörde Abbe med

hans kompasstatuering på värsta handleden. Sen längst med våran lägerplats kroppen halvt begravd i marken med ett huvud utan ansikte. Juliette och Caspian bröt ihop och jag kunde inte längre hålla masken med två av våra kompanjoner hade blivit mördade. Timmarna gick och både Caspian och Juliette hade sett sig själva men även en liten flicka. En liten flicka i en tunn blå klänning som var täckt av barr och jord. Morgonen därefter var både Juliette och Caspian försvunna men låg cirka tio meter från lägerplatsen med armar och ben i en cirkel med kropparna i mitten med huvudena liggandes längst med deras höger och värsta sida. Min kropp orkade inte bära mig längre, de var underbara studenter och människor och nu var dem borta och jag orkade inte längre. Tårarna rann längst med kinderna och jag reste mig sakta upp. Då såg jag att det fortfarande var mörkt ute. Solen hade aldrig kommit fram från mörkret och nu såg jag mig, jag såg mig själv gå längst med trädens stammar och jag var ansiktslös som de andra med det var något som inte stämde. Jag höjde min arm så höjdes hans. Om jag bakade så började han backa. Jag kom aldrig närmare då när jag gick så gick han. Det jag såg var mig själv men sen var det som om kraften slöt sig runt mig och jag såg insekter krypa längst min hud, jag såg maskar kräla under min högra handled och i min vänstra hand var fast knuten kring en av våra lägerknivar. Jag knöt ett band över ögonen från min handduk som hängde i väskans sida och försökte memorera skogens kartor samtidigt som jag kände mig fram längst med trädens kraftiga stammar.

Jag kom ut ur skogen, jag tog mig fram till skogens utkant men mina kompanjoner, studenter och vänner skulle aldrig hitta ut ur skogens våld. Med att mitt ögonband for av såg jag i kanten mina döda stå hand i hand som om något aldrig hade hänt med innerst inne visste jag att den fasaden bara var en fälla från en av skogens alla hemligheter och boken som jag kom att skriva kom aldrig ut men i min bokhylla varnar den nu om Aokigaharas faror och om att vetenskapliga förklaringar ibland inte existerar då ingen kommer få förklaringen innan man upptäcks som en av de själlösa som vandrar längst skogens stigar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Emelie Johansson med Poeter.se id #105969 innehar upphovsrätten